

Za tohle zaplatíš

J.D. Robb

Návrat do New Yorku s sebou přinesl hluk, vlhké horko, vrčící dopravu se špatně naloženými řidiči a chodníky se záplavou lidí.

Dokonalé přivítání doma. Eva milovala každý špinavý i blyštivý, hrubý i vlídný, luxusní i podřadný centimetr tohoto města.

„Bylo to fajn,“ řekla. „Všechno bylo skvělé, že to ani nemohlo být lepší. Ale to samé můžu říct i o tomhle.“

„Všude dobře, doma nejlíp.“

Roarke se proplétal dopravou, zastavoval a kličkoval mezi ostatními vozidly se stejnou lehkostí, s jakou dojel tu zatracenou krávu. Zavazadla poslali napřed a teď trávili ještě trochu času jen sami dva.

„Návrat v neděli znamená, že ani jeden z nás nemusí jít do práce dřív než zítra. Hlasuju pro pizzu, spoustu vína, popcorn, film a potom spoustu sexu.“

„Skutečně?“

„Musíme si užít dovolenou do poslední minuty.“

„Souhlasím úplně se vším.“

Projeli bránou domova a Eva přejela očima po věžích, věžičkách a vůbec celé rozloze domu, který Roarke postavil, i po širokém trávníku, letně zelených stromech a pestrobarevných květinách i keřích.

„Jo, doma je nejlíp.“

A nepřestala si to myslet, ani když vešli dovnitř, kde na ně ve vstupní hale čekal Summerset ve své obvyklé pohřební černé. Vedle něj seděl Galahad, ale místo aby je přivítal, jen je propaloval očima.

Eva se k němu sklonila. „No tak, víš přece, že jsem ti chyběla.“

Schválně odvrátil hlavu, znovu se na ni podíval a líně k ní dokráčel, jako by jí tím prokazoval laskavost.

Jakmile ho ale pohladila, zapředl a otřel se jí otylým tělem o kolena.

„Vítejte doma,“ řekl Summerset. „Oba vypadáte, že vám dovolená nad míru prospěla.“

„Jednoznačně. Všechno je tu v pořádku?“

„Ano. Doufám, že to platí i pro vaši rodinu.“

„Platí, ano, a pozdravují vás.“

„Zavazadla, která jste mi označil, jsou vybalená, ostatní na vás čekají na hoře. Až na poručíkův dárek pro vás.“ Summerset ukázal k hlavnímu salónku. „Jak jste žádal.“

Roarke vzal Evu za ruku a společně prošli dveřmi.

Obraz visel na čestném místě nad krbem.

Eva se překvapeně otočila k Roarkeovi. Očekávala, že si ho pověsí do pracovny, možná do knihovny. „Tady? Víš to jistě?“

„Je to osobní, ale ne soukromé. Jde o rodinu, takže ano, vím to jistě.“

„Je to vzácný dar. A jsem poctěn, že jsem jeho součástí,“ dodal Summerset.

Eva jen pokrčila rameny. „Jste jeho skutečný otec, takže...“ Zvedla kocoura. „Vidíš? Nevynechali jsme ani tebe.“

Namalovaný Galahad seděl mezi Evou a Roarkem, zavalitý, ale důstojný.

„Půjdu si nahoru vybalit.“ Ale ještě chvilku se zdržela. „Vyjímá se tu dobře.“

Postavila kocoura na zem, aby vedle ní mohl vyběhnout do schodů. Jakmile vešla do ložnice, zamířil rovnou k posteli, vyskočil na ni a rozvalil se.

Očividně jí odpustil.

Posadila se vedle něj a promasírovala mu břicho. „Taky jsi mi chyběl. V té vile v Řecku by se ti nejspíš líbilo – luxus, to je tvoje. Ale na farmu bys nechtěl, věř mi. Příliš velká konkurence – hemží se to tam psy a kočkami. A taky je tam na tebe až moc venkovního prostoru, s megakrávami a divnookými ovcemi. Ty jsi městský tvor, kamaráde. Já taky, proto to poznám.“

„To my všichni,“ souhlasil Roarke. „Nedokážu si představit, jaké to je dělat to, co moje rodina dělá každý den. Na pár dní si to vyzkoušet je zajímavé a příjemné, ale žít tak pořád? Farmáři mají těžký život. Ale milují ho.“

Sedl si a Galahad se přesunul k němu.

Vybalili si věci a na základě tiché dohody se vyhnuli pracovním: pizzu si při západu slunce snědli na terase.

„Popkorn a film možná vynecháme.“ Eva se opřela a napila se vína. „Je sotva devět, ale nepřipadá mi to tak.“

„To je zase tím otáčením Země kolem své osy.“

„Jo, měl bys najít způsob, jak s tím něco udělat. Můžeme přejít rovnou k sexu.“

„Jak bych proti tomu mohl něco namítat?“

„Já si říkala, že nebudeš proti.“ Zavřela oči a zvedla hlavu, aby nastavila obličej nočnímu vzduchu. „Zítřka na mě čeká fůra práce. Na tebe taky.“

„To je cena, kterou musíme zaplatit.“

„Stálo to za to. Stýskalo se mi po kocourovi a po newyorské pizze, ale stálo to za to. V kolik máš první schůzku?“

Usmál se na ni. „Ještě budeš spát.“

„To jsem si myslela. Tak pojďme završit dovolenou.“

Vešli dovnitř a vystoupali do ložnice, kde na posteli ležel rozvalený kocour.

„Některé věci se nemění,“ poznamenala.

Začali se k sobě otáčet, ale vtom jí zapípal komunikátor na toaletním stolku.

„To opravdu ne.“

„Co to má sakra znamenat? Do osmi nula nula ráno nejsem ve službě.“

Zvedla komunikátor. „Dallasová.“

Dispečink pro poručíka Evu Dallasovou. Oficiální žádost o pomoc od poručíka Donalda Webstera. Nečekané úmrtí, Leonard Street 14, byt 321. Přijmete případ jako hlavní vyšetřovatelka?

„Krucí. Přijmu. Hned tam jedu. Dallasová končí.“

Podívala se na Roarkea. „Nevím, co se děje, ale nežádal by mě o pomoc, kdyby to nebylo důležité.“

„Rozumím. Budu řídit – a neuvažuj o tom, jestli jedu s tebou proto, že to na tebe před časem zkoušel, a u nás doma. To je minulost. Budeme to považovat za jiný způsob, jak završit dovolenou.“

„Dobře.“ Připjala si pouzdro se zbraní, které předtím položila na toaletní stolek s úmyslem, že si ho vezme až ráno. „Co sakra dělá oddělení pro vnitřní záležitosti u nečekaného úmrtí?“

„To patrně brzy zjistíme.“

Vzala si odznak, videofon a zbytek věcí. „Zatímco budeš řídit, najdu si, kdo tam bydlí – a kdo je teď nejspíš mrtvý.“

Nechali kocoura ležet na posteli a sešli k autu, které Roarke přivolal dálkovým ovládním z garáže. Eva vytáhla příruční počítač a zadala vyhledávání, zatímco Roarke vyjížděl z brány.

„Sakra. Sakra. Ten byt patří Martinu a Elizabeth Greenleafovým. Kapitán Martin Greenleaf z oddělení vnitřních záležitostí – penzionovaný. Trochu ho znám – nebo jsem ho znala. Je to Websterův guru nebo učitel, otcovská postava. Víím, že si byli blízcí. Webster se přátelil s Greenleafem i s jeho ženou.“

„Požádal tě o pomoc, protože je to důležité, jak jsi říkala. Předpokládám správně, že ti nezavolał sám jenom proto, aby to šlo oficiální cestou?“

„Jo, taky bych řekla. Stejně je to trochu zvláštní. A nedělal by to, kdyby to vypadalo na smrt z přirozených příčin nebo nehodu. Nebo možná ano,“ zamyslela se. „Protože si byli blízcí a Webster jednal v návalu emocí.“

„Přijdeš na to.“

„Jo.“ Znovu se na něj podívala. „Vítej doma, sakra.“

„Inu, tohle je náš domov a náš život, nemám pravdu? Tohle jsme my, tohle je naše práce. Já bych ji neměnil. Ty ano?“

„Ne.“ Nad touhle odpovědí nemusela vůbec přemýšlet. „Ale nečekala jsem, že mi rovnou spadne do klína vražda. Webster by o mě nežádal, obzvlášť tímhle způsobem, kdyby to za ni nepovažoval. A já nemůžu přijet k případu ovlivněná tím, co si myslí nebo cítí.“

„To by jistě věděl, ne?“

„Měl by. Ztracená práce, kapitán Greenleaf nebo jeho manželka. Nebo někdo jiný v jejich bytě. Ale pravděpodobnost, že by šlo o někoho jiného, je nízká.“

„Proč?“

„Pokud víím, Greenleaf se vždycky a ve všem řídil pravidly. Ale na to teď nesmím myslet, musím zůstat otevřená všem možnostem, jinak to nejde. Webster tráví hodně času mimo planetu.“

„O tom nevím.“

„Nesmysl. Tráví ho v letovisku Olympus a s Darcíí Angelovou. Olympus ti v podstatě patří a ona je tvůj tamní vrchní polda. Víš o tom.“

„Darcia odvádí svoji práci, a to dobře. Do toho, co dělá ve volném čase, mi nic není. A ano, navštěvuje ji docela často. Padli si do oka – to jsme sami viděli.“

„Padli si do něj zatraceně rychle.“

Střelil po ní pobaveným pohledem. „My snad ne?“

Eva pokrčila rameny. „Možná. No dobře, my taky. Budu potřebovat, abys byl Peabodyová,“ dodala v narážce na svou kolegyni. „Buď abys mi pomáhal, nebo abys zařídil, že se mi Webster nebude plést pod nohy. Zvládneš ten druhý úkol, aniž bys ho praštil do obličeje?“

„Už je to docela dlouho, co jsem ho praštil do obličeje nebo kamkoliv jinam,“ odpověděl Roarke uvolněně. „Dospěli jsme k vzájemnému porozumění.“

„Výborně.“ Když zatočil na Leonard Street, Eva ucítila, jak se v ní zvedá vlna úlevy. „Zavolal poldy. To je dobré znamení. Správný postup, zajištění místa činu.“

„Vezmu ti soupravu z kufru a vklouznu do role Peabodyové.“

Eva viděla, že jde o pěknou, solidní, cihlovou budovu z období před městskými válkami. Slušné sousedství, kvalitní bezpečnostní systém. Před domem momentálně stál strážník.

Eva s Roarkem vystoupali po několika schodech ke vchodu a Eva ukázala odznak.

„Poručíku.“

„Co víte, strážníku?“

„Zareagovali jsme s kolegou na oznámení poručíka Webstera na devět set jedenáctku. Žádal i o sanitku, ale oběť byla mrtvá. Poručík Webster mi přikázal, ať hlídám u vchodu, a mému kolegovi, ať s ním zůstane na místě činu. Obětí je muž kolem pětasedmdesátky, u stolu v domácí pracovně. Žádné viditelné známky násilného vniknutí.“

„Pokračujte.“

Vešla dovnitř, vrhla krátký pohled na dvojici výtahů a vykročila do schodů.

„Bylo od něj chytré, že nechal jednoho strážníka u sebe,“ poznamenala. „Patrně by bylo ještě chytřejší, kdyby to jenom nahlásil a držel se stranou, ale aspoň že tak.“

„A taky bylo chytré, že požádal o tebe, jestli má podezření na cizí zavinění.“

„To ještě uvidíme.“

Ve třetím patře zamířila k příslušnému bytu. Dveře byly vybaveny kamerou – Greenleaf byl koneckonců policista – a kvalitními zámky. Stiskla zvonek.

Otevřel Webster a Eva si pomyslela: Sakra. Vypadá hrozně.

Ve světle modrých očíh se mu nezračilo nic než zármutek a zoufalství, a jeho postoj jí prozrazoval, že vynakládá veškeré sebeovládání, aby je udržel na uzdě. Hnědé vlasy, které mu za normálních okolností úhledně rámovaly úzký obličej, vypadaly, jako by je projel hráběmi.

Všimla si, že má na sobě neformální oblečení – takže se před příchodem sem převlékl z pracovního.

„Dallasová. Promiň, ale potřeboval jsem toho nejlepšního. Martin si to zaslouží.“

„Dobře. Ustup, Webstere.“

„Promiň,“ omluvil se znovu. „Roarkeu, díky, že jste přijeli. Víím, že nejsi ve službě, Dallasová, ale... Vypadá to jako sebevražda, jenže to by nikdy neudělal. Nikdy. Musím ti říct –“

„Zatím ne,“ přerušila ho, navzdory jeho zármutku. Musela. „Zatím nechci nic slyšet. Potřebuju, abys mi šel z cesty. Promluvíím si s tebou, až se podívám na místo činu a na tělo.“

„Jenom ti...“

„Ne. Strážníku, zůstaňte se svědkem. Kde je tělo?“

Strážník pokročil kupředu a ukázal: „Támhle, poručíku. Zdravotníci ho prohlédli, ale nenarušili místo činu. Dorazili jsme s kolegou přibližně čtyři minuty po oznámení na devět set jedenáctku.“

Vstupní hala se otvírala do obývacího pokoje, ale ještě před ním stál stolek na odkládání věcí. Eva na něm viděla tašku a karton se šesti kvalitními pivy.

„Já...“

„Teď ne,“ řekla Websterovi a vešla do obývacího pokoje zařízeného pohovkou s naklepanými polštáři, polohovacím křeslem a nástěnnou obrazovkou. Stěny zdobily květinové vzory, před židlí ležel pár bot.

Je tu pořádek, ale ne přehnaný. Bylo znát, že se tu žilo, a dlouho.

Za přepážkou vlevo viděla kuchyni s jídelním koutem. I ta se leskla čistotou, o tom nebylo pochyb, ale zároveň působila používaně. Na pultu stála mísa s letním ovocem. Na polici nad starším modelem AutoChefu byly vyrovnané džbánky, vedle stál sporák s plotýnkami.

Někdo na něm nejspíš doopravdy vařil.

Když pokročila dopředu, po pravici měla místnost, která pravděpodobně původně sloužila jako malá ložnice, ale teď v něm někdo měl své koupě/pracovnu.

A v něm, za černě natřeným stolem, ochable seděl kapitán Greenleaf.

„Já...“

„Později, Webster. Potřebuju ohledat tělo a místo činu, a ty se zatím musíš držet stranou.“

Roarke podal Evě terénní soupravu. „Co kdybychom se prošli?“ navrhl Websterovi. „A povíš to mně. Necháme poručíka, ať se postará o tvého přítele.“

„Ještě jsem nevolal Beth – jeho ženě. Nechtěl jsem...“

Teď se k němu Eva otočila. „Kde je?“

„Vyšla si s kamarádkami – chodí s nimi pravidelně. Hádám, že mohla odejít kolem půl deváté.“

„Dobře, prozatím to nech být. Projděte se.“

„Dallasová – nech mě říct jenom tohle, krucinál. Víím, jak to vypadá, ale není to tak.“ Zármutek ho zcela pohltil – jeho obličej, tělo i hlas. „Prostě není.“

„Podívám se, jak to vypadá, a pak si promluvíme. Zatím se drž stranou. Chceš, abych se o něj postarala? Tak mě nech dělat moji práci.“

Vstoupila na místo činu a – aby ho odradila od dalších pokusů o rozhovor – zavřela za sebou dveře.

Greenleaf seděl zhrouceně v křesle za stolem, jako by si jenom zdříml – ačkoliv z tohoto spánku už se neprobudí. Na zemi vedle křesla ležel policejní omračovač a Eva viděla stopy po zásahu na kapitánově krku.

Hluboké stopy, všimla si. Dost hluboké, aby narušily a popálily kůži.

Na nástěnné obrazovce běžel zápas Mets a Pirátů. Konec sedmé směny, stav 0-1 a Piráti měli hráče na první metě. Vzhledem k tomu, že Greenleafovo křeslo bylo otočené k obrazovce, logický závěr zněl, že se díval především na část zápasu, nebo to měl v úmyslu.

Na stole měl datovou a komunikační jednotku, stále zapnutou. Vzkaz na obrazovce zněl:

Promiň, Beth, ale nemůžu prostě takhle pokračovat. Příliš mnoho dobrých poldů má zničené životy a jejich rodiny jsou rozvrácené. Mojí vinou. Odpusť mi aspoň ty, protože já si odpustit nedokážu.

„Jo, Webstere, vidím, jak to vypadá.“

Otevřela terénní soupravu, aby formálně identifikovala tělo, a přitiskla Greenleafův levý palec na identikit.

„Oběť je penzionovaný kapitán Martin Greenleaf z oddělení vnitřních záležitostí Newyorské policie. Věk sedmdesát šest, bydlištěm na této adrese.“

Vytáhla měřicí přístroje. „Čas smrti: dvacet jedna osmnáct.“

Sklonila se a prohlédla si zbraň. „Policejní omračovač, na zemi u pravé strany křesla. Identifikační kód je odstraněný.“

Zkontrolovala ho – byl nastavený na plný výkon – a položila k němu první značku pro techniky.

„Oběť seděla zády ke dveřím do obývacího pokoje, čelem k nástěnné obrazovce. Nástěnná obrazovka i počítač jsou zapnuté. Žádné viditelné známky zápasu, žádné viditelné známky násilí s výjimkou popálenin od omračovače, které naznačují přímý kontakt zbraně s kůží. Omračovač je nastaven na nejvyšší výkon.“

Přesunula se, aby záznamník zabral místo činu z jiného úhlu.

„Oběť má na levé ruce náramkový počítač a na prostředníku stejné ruky prsten.“

Opatrně zkontrolovala Greenleafovy kapsy. „Peněženka v pravé přední kapse kalhot. Obsahuje...“ Nahlédla do ní.

„Identifikační průkaz, řidičský průkaz, kreditní kartu, čtyři fotografie a... třicet šest dolarů v hotovosti. Napravo od počítačové obrazovky leží videofon. Zaheslovaný,“ dodala poté, co se ho pokusila aktivovat, „a sklenička neidentifikované tekutiny s ledem...“ Shýbla se k ní a přičichla. „Voní jako čaj, obsah potvrdí laboratoř. Sklenice stojí na tácku a je poloprázdná.“

Možná si přidal do čaje něco na kuráž, pomyslela si. Jenže.

Proč by si penzionovaný policista, který hodlá spáchat sebevraždu, připravil ledový čaj, zapnul baseballový zápas a napsal poslední vzkaz na počítači, když má na stole pero a blok papírů?

„Na monitoru je text, který vypadá jako dopis sebevraha. Současné informace naznačují, že oběť byla v čase smrti v bytě sama.“

Nebyl by první polda, který ukončil svůj život tím, že si přiložil ke krku omračovač, pomyslela si. A nebyl by ani poslední.

A přesto, celé to vypadalo až příliš úhledně. Vzkaz, který nesdělával téměř nic, sebevražda během manželčiny nepřítomnosti. Byli dlouho svoji, napadlo Evu. Chtěl by, aby jeho žena přišla domů a našla ho takhle?

Záleží na konkrétním manželství, usoudila. Takže si zjistí, jaké bylo to jejich.

Zavřená okna – zavřená a zajištěná. Stárnoucí klimatizace trochu hučela. K tomu bylo třeba připočíst komentář zápasu na nástěnné obrazovce.

Seděl zády ke dveřím. A díval se na zápas. V nápoji, patrně čaji, se rozpouštěl led.

Prošla stůl oběti a objevila kapitánův diář. Na příštích pár týdnů měl zapsaných několik schůzek, k tomu připomínku, aby koupil manželce květiny – za deset dní měli výročí. S večerí zarezervovanou v nóbl restauraci poblíž.

Zapsal si *47 let!* a obkroužil je velkým srdcem.

Eva vykročila ze dveří a prošla bytem do ložnice. I tady bylo čisto, ale přece jen o něco menší pořádek. Viděla známky toho, jak se někdo spěšně oblékal – nebo párkrát změnil názor na to, co si má vzít na sebe.

Nějaká ta kosmetika na pultu v koupelně, další volně ležící pár bot – tentokrát ženských – hned vedle dveří do šatny.

A dvě okna vedoucí na požární schody. Jedno zajištěné, druhé ne. Eva zvědavě prošla celý byt a zkontrolovala všechna ostatní. Zajištěná. Až na to jedno jediné, v ložnici.

Vrátila se k němu, otevřela ho a podívala se nahoru a dolů.

Ve společné šatně našla Greenleafovo oblečení, úhledně srovnané. Manželčino bylo uspořádané o poznání méně.

Večer s kamarádkami, pomyslela si. Vybírala si, co si má vzít na sebe, a několik možností zavrhla.

V zásuvkách v ložnici to vypadalo podobně. V nočních stolcích našla nějakou tu elektroniku, hydratační krémy, lahvičku léků podporujících erekci a lubrikant.

Jelikož oboje bylo poloprázdné, předpokládala, že manželé zůstávali sexuálně aktivní.

V kuchyni si všimla zprávy umístěné na lednici.

Drahoušku, uvnitř je svačina pro tebe a Dona. Za pár hodin se uvidíme. Nepřežeň to s pitím!

Na začátku i na konci vzkazu bylo namalované srdíčko.

Eva se vrátila k tělu.

„Dobře, kapitáne. Dobře.“

Zavolala techniky a márnici – požádala o vrchního soudního patologa Morrise. Pomyslela si, že zatím není nutné volat Peabodyovou. Stačí, když ji seznámí s případem ráno.

Místo toho napsala Roarkeovi.

Přiveď ho zpátky.

Zatímco čekala, zjistila čas napsání zprávy na počítači vedle těla. Shodoval se na minutu přesně s časem smrti, takže mohla vzniknout těsně před osudným stisknutím spouště i těsně po něm.

V kuchyni zkontrolovala AutoChef. Vypadalo to, že Greenleafovi povečeřeli nudle se smetanovou omáčkou a salát. V lednici – dobře zásobené – si všimla tácu s něčím menším na zub: sýr, nakládané okurky, pečlivě nakrájená kolečka nějakého masného výrobku, dip, salsa.

Na pultu ležel vedle mísy s čipsy a hromádky ubrousků podnos se sušenkami.

Očekával Webstera, o tom nebylo pochyb, a to se taky dalo vysvětlovat oběma způsoby.

Ať mě najde Webster a všechno zařídí, zatímco bude Beth pryč.

Nebo někdo jiný nečekal přítomnost poldy na místě činu pár minut po čase smrti.

Prozatím nechala otevřené obě možnosti.

Uslyšela otvírání vchodových dveří a vrátila se do obývacího pokoje.

„Posaď se, Webstere.“ Ukázala na křeslo, odkud se mu nenabízela přímý výhled na mrtvolu. „Pověz mi, co se stalo.“

„Vezmu to od začátku, ano?“

Vypadal o něco klidněji a Eva věděla, že za to může poděkovat Roarkeovi.

„Tak spust.“

„Martin za mnou dnes odpoledne přišel. Byl jsem týden mimo planetu, takže jsem pracoval o víkend. Měl jsem fůru restů. Napadlo ho, že si zajdeme na oběd a popovídáme si, ale neměl jsem čas. Jenom jsme si vypili kávu.“

„Jakou měl náladu?“

„Dobrou. Veselou. Vypadal v pohodě. Vyprávěl o zápase vnučky v dětské lize a vyptával se, jak se vede mně. Chtěl jsem s ním probrat pár věcí, ale zrovna jsem na to neměl čas, a tak mi navrhl, ať přijdu kolem deváté k němu,

protože Beth někam jde s kamarádkami a my si zatím můžeme vypít pár piv – pokud je donesu – a pokecat si.“

„Očekával tě.“

„Přesně tak. Nedostal jsem se k němu před půl desátou. Potřeboval jsem ještě něco dodělat na ústředí, pak jsem se chtěl převléknout a koupit to pivo.“

„Jak ses dostal dovnitř?“

„Mám elektronický klíč a znám jejich heslo. Neobtěžoval jsem se tím, abych zvonil zdola, ale když jsem zaklepal u bytu, neotevřel mi. Nakonec jsem si otevřel sám – říkal jsem si, že mě asi neslyšel. Zhruba v posledním roce měl občas potíže se sluchem a slyšel jsem z jeho pracovny baseballový zápas. Zavola jsem na něj.“

Na okamžik se odmlčel, aby se zklidnil.

„Postavil jsem piva, podíval jsem se do jeho pracovny a uviděl jsem ho.“

„Dotkl ses něčeho?“

„Jeho ramene. Levého. Jinak ničeho – zbraně, monitoru ani ničeho dalšího. Jenom jsem mu položil dlaň na rameno, protože jsem nemohl uvěřit... Bože.“

Webster si zakryl obličej rukama a celý se rozechvěl. „Potřebuju vteřinku.“

„Přečetl sis, co je na monitoru.“

Webster – stále se zakrytým obličejem – přikývl. Pak spustil ruce a z očí mu vyšlehly blesky. „A je to blbost. Blbost, Dallasová. Nikdy by to neudělal Beth, dětem, vnučatům. Neudělal by to ani mně. A nikdy by nezvolil takový konec.“

„Nevíš, jestli neměl nějaké další zdravotní problémy kromě toho zhoršeného sluchu?“

Webster zavrtěl hlavou a prohrábl si vlasy.

„Nic, o ničem se mnou nemluvil, ani Beth – a ta by mi to řekla. Říkal, že je čím dál pomalejší, a štválo ho to. To o dobrých poldech a jeho vině je blbost. Ctil odznak, chápeš?“ Webster se zajíkl, ale hned zase pokračoval. „Jo, byl nekompromisní a zakládal si na dodržování pravidel. Pokud mu nějaký polda smrděl, šel po něm až do úplného konce, a to samé naučil i mě. Nejsi pak zrovna oblíbená, ale je to tvoje práce. Někdo to narafičil, Dallasová,“ zakončil naléhavě. „Martin by tohle neudělal. Vím to bez sebemenších pochybností.“

Právě teď potřebuju fakta, pomyslela si Eva. Ne pocity.

„Říkal jsi, že jsi zaklepal. Kolikrát? Jak dlouho jsi čekal, než jsi vešel?“

„Zaklepal jsem dvakrát. Jak jsem říkal, byl čím dál pomalejší. Počkal jsem možná minutu, možná o něco míň, a otevřel jsem si. Víc než zhruba minutu to nebylo.“

„Slyšel jsi zevnitř něco?“

„Ne. Tedy, ten zápas. Slyšel jsem komentář zápasu. Ozýval se z jeho pracovny, takže jsem předpokládal, že mě neslyšel klepat.“

„Věděl někdo další, že tě dnes večer očekával?“

„Já nevím. Beth – té by to řekl.“

Rozpráhl ruce a zase je nechal klesnout. Nakonec je složil v klíně s propletenými prsty, jako by nevěděl, co si s nimi má počít.

„Netuším, jestli to řekl ještě někomu dalšímu ani proč by to dělal.“

„Popiš mi váš vztah.“

„Když jsem nastoupil u vnitřních záležitostí, byl to můj kapitán a zůstal jím, dokud neodešel na odpočinek. A byl pro mě i něco jako táta. Moji rodiče se rozešli, když jsem byl ještě dítě, a vlastní táta o mě nikdy neprojevoval zájem. Matka se znovu provdala a s novým manželem se o mě taky zrovna moc nezajímal. Martin a Beth ano. Byl jsem u nich na každé Vánoce. Měl jsem ho moc rád a chci dostat toho, kdo mu tohle udělal.“

„Zatím jsem nedospěla k závěru, že šlo o vraždu. Požádala jsem o Morrise a technici jsou na cestě. Ty nejsi součástí vyšetřování. Nemůžeš být. To sám víš.“

Zvedla ruku, než stačil promluvit. „Budu tě informovat. To můžu, ale víc ne. Nestavěj se mi do cesty.“

„Vím, že jsi ho neměla zrovna v lásce.“

Bezvýrazně se na něj zadívala. „Myslíš, že to ovlivní moji způsobilost vyšetřit jeho smrt?“ zeptala se chladně.

„Ne. Vůbec ne. Proto jsem požádal o tebe. Dallasová, musím tu být pro Beth. Tohle ji... Milovali se. Potřebuje tu mít někoho, kdo ho měl taky rád. Nechci jí zavolat a přivést ji domů k něčemu takovému. Nechci, aby ho takhle viděla, nechci, aby přihlížela, jak ho odnášejí v pytli na mrtvolu.“

„Potřebuju její vyjádření. Musím ji vyslechnout. S největší pravděpodobností je poslední, kdo ho viděl živého.“

„Říkal, že se Beth vrátí do půlnoci, nejspíš dřív. Jednou měsíčně se schází s kamarádkami, dají si víno a pár hodin si povídají.“

„Řekl jsi někomu, že sem dnes večer půjdeš?“

„Napsal jsem Darcii. A když se u mě zastavil Martin, měl jsem otevřené dveře kanceláře. Někdo mohl slyšet, jak se domlouváme, ale sám jsem to nikomu konkrétnímu neřekl.“

„Roarkeu, zkusíš získat záznamy bezpečnostních kamer z budovy a z té nad dveřmi bytu?“

Počkala, dokud Roarke neodešel.

„Jestli je tu něco, jakýkoliv detail, jakákoliv drobnost, kterou vynecháváš, retušeješ, přibarvuješ, vyklop to, Webster, jinak přísahám Bohu, že až to zjistím – a já to zjistím –, nasekám tě na kousky.“

Webster zavřel oči a přikývl. Pak se jí podíval zpřímá do očí.

„Proto jsem chtěl na tenhle případ tebe. Přesně proto. Ne. Nic takového tady není. Taky přísahám Bohu. Jaký je čas smrti? Říkala jsi, že mě budeš informovat.“

„Dvacet jedna osmnáct.“

„Bože, panebože, o pět, deset minut později jsem nejspíš vešel do budovy a stoupal po schodech. Kdybych dorazil jen o pár minut dřív...“

Eva viděla, doslova viděla, jak se jeho sebeovládání hroutí. Rázně ho přerušila.

„*Kdyby nic neřeší. Zapomeň na ně. Řekl ti něco o nějaké hrozbě? Třeba jenom něco na způsob normálních policejních historek?*“

„Ne...“ Webster se zarazil a mávl rukou. „Totiž, jasně, předtím, než šel do penze. Poldům z OVZ někdo vyhrožuje pořád, to patří k věci. Slýcháš výhrůžky, občas nějaká hádka přeroste ve fyzický střet. Většinou jenom někdo upouští páru, takže to zapíšeš a necháš plavat. To samé platí pro tebe, Dallasová, a pro jakéhokoliv poldu, rozdíl je jenom v tom, že nám obvykle vyhrožují jiní poldové. Nejsme oblíbení,“ dodal a pokrčil rameny. „Tak to prostě je.“

„Něco z poslední doby? Něco konkrétního?“

„Ne. Podívej, Martin nemusel odcházet na odpočinek. Sám si to zvolil. Řekl mi, že bylo načase předat pochodeň, jak to formuloval. A chtěl trávit víc času jako manžel, táta, děda. V penzi se mu líbilo. Beth odešla na odpočinek pár let po něm a hodně spolu cestovali. Mluvili o tom, že se přestěhují na jih, koupí si nějaký dům na pobřeží a loď, ale mají tady rodinu, takže to nikdy neuskutečnili. Na něco jako výhrůžky přišla řeč jedině, když jsme mluvili o práci, ve stylu: *Vzpomínáš na toho kreténa, co říkal, že ti tupým nožem vy-*

řízne to tvoje krysí srdce a zkrmí ho ostatním krysám? Byla to pro něj minulost, Dallasová, odsloužil si svoje a tím to pro něj skončilo.“

Od dveří k nim dolehlo klepání. Eva vstala a uvedla dovnitř techniky. Zatímco jim dávala instrukce a vysvětlovala, co má přednost, dorazil i tým z márnice.

„Co kdybys počkal v kuchyni?“

Webster zavrtěl hlavou. „Zaslouží si, aby u něj byl někdo, kdo ho znal a záleželo mu na něm.“ Otočil se k ní. „Hodnotíš to jako vraždu.“

„Momentálně to hodnotím jako podezřelé úmrtí. Kde je jeho služební zbraň?“

„Odevzdal ji, když šel do penze. Vím to, protože jsem byl u toho.“

„Co jiná zbraň? Záložní omračovač?“

„Dallasová, posledních patnáct let před důchodem Martin pracoval za stolem. Žádnou jinou zbraň neměl. Ten omračovač není jeho.“

„A jestli ano?“

„Pak někdo našel způsob, jak zařídit, aby to tak vypadalo.“

Tiše stál a díval se, jak tým z márnice odváží tělo. „Chci drink – pořádný drink. V kuchyni měl láhev whisky.“

„Ne, já pro ni dojdu,“ zarazila ho Eva, když se Webster obrátil k odchodu. „Jsem zaizolovaná, ty ne.“

Vrátil se Roarke a kývl na Evu.

Přeložil Zdík Dušek